

DOSELJENIK

Edicija
ADMIRAL
Knjiga 11

Naslov originala

A. B. Slavkovic
THE IMMIGRANT
The Judge Fisher Story

Copyright © 2006 by A. B. Slavkovic
Copyright Srbija © 2015 ADMIRAL BOOKS, Beograd

Aleksandar Slavković

DOSELJENIK

PRIČA O SUDIJI FIŠERU

SADRŽAJ

Prvi deo
Balkan
15

Drugi deo
Misisipi
83

Treći deo
Meksiko i Teksas
137

Četvrti deo
Unija
201

LEGENDA O ČUDESNOJ IKONI

„Napravi čudesnu ikonu“, rekao je anđeo ikonopiscu.

Tog jutra ikonopisac je našao hrastovu dasku na obali ispod manastira. Drvo, debelo poput prsta, bilo je lako kao anđeosko pero i skoro jednako čvrsto kao kamen na kome je ležalo.

„Ta daska mora da je ležala u vodama Egeja i grejala se na sredozemnom suncu hiljadu godina pre nego što je stigla do tebe“, rekao je ikonopiscu iguman manastira.

Pošto je proveo četrdeset dana u molitvi i postu na vodi i beskvasnom hlebu, ikonopisac je presekao dasku na tri jednaka dela, slomivši devet oštrica pre nego što je uspeo u tome. Jedan deo je vratio u more, kako mu je anđeo naložio, a onda je poslao po pigment u boji krvi kraljeva i prinčeva, jer mu je anđeo rekao da će zemlja na ostrvu Kritu dobiti boju krvi kada dva kralja padnu istog dana u boju. Ikonopisac je potom izdubio usek po sredini jednog dela daske. Usek je bio dubok do trećine njene debljine. Uzeo je drugi komad daske i trljao ga oblucima sve dok ga nije toliko stanjio da se savršeno uklopi u usek. Noktima je izdubio postolje do dubine od tri vlasi. Potom je otišao da radi u obližnjem selu, za pregršt mladog sira, malo limuna, jedno krupno dvožumo jaje i bocu devičanskog maslinovog ulja. Odvojio je žumanca od belanca i svako posebno umutio sa uljem. U ulje sa belancem dodao je limun i mladi sir, pa je premazao dasku tom smesom koristeći četku, kako ga je anđeo uputio, načinjenu od dlake sa telećeg uha. Onda se vratio u selo i radio još jedan mesec za istu platu, pa je ponovo premazao dasku na isti način. Činio je to sedam puta; daska je sada imala zlatni odsjaj. Potom je ugljem iscrtao obrise na dasci: oreol, glavu, telo, ruke i koplje, plašt, konja i, na kraju, zmaja. Iglom je bušio rupice u dasci sve dok mu dlanovi nisu prokrvarili.

Rupice je punio smesom žumanceta i ulja. Zatvoren u svojoj ćeliji, ponovo je četrdeset dana proveo u molitvi i postu.

Trećeg dana po Božiću pojavio se anđeo. „Donosim ti dvadeset četiri listića zlata i dvadeset četiri zuba, kljove dvanaest divljih veprova“, rekao je.

Odmah je nestao, ostavljajući na dasci dvadeset četiri listića zlata i dvadeset četiri kljove. Ikonopisac je prilepio zlatne listiće na dasku koristeći sok od belog luka i uglačao je svaki po jednom kljovom divljeg vepa. Upotrebio je pet listića da bi pokrio oreol oko svečeve glave, dva za pokrivanje ramena, tri su bila za nogu, deset za plašt a četiri za konjski vrat. Potom je ucrtao svečevo lice i ruke. Natopio je svečevu desnu ruku i koplje medom i prekrrio ih još jednim slojem žumanceta u devičanskom ulju. Zatim je naneo novi sloj žumanceta i ulja svuda osim na zmaja, čije je obrise nacrtao ispod prednjih nogu konja. Potom je počnuo, čekajući pigment sa ostrva Krita.

Uskoro je iz Male Azije stigla vojska žestokih, pobožnih ratnika na arapskim konjima. Predvodili su ih sultan Murat i njegov sin; upali su u hrišćansko kraljevstvo sa istoka. Car Lazar im je pošao u susret vodeći vojsku upola manju od turske. U boju koji je nastupio obe strane su jedna drugu potukle do nogu, prolivajući krv kraljeva i prinčeva.

Sedam nedelja kasnije stigao je pigment. Ikonopisac je dovršio zmaja, natopio je ivice ostatkom pigmenta i naneo na ikonu tri sloja belanceta sa uljem.

„Kada mladi princ iz istočnog kraljevstva stigne ovamo, daj mu tu ikonu, i poštedeće ovo sveto mesto“, rekao je ikonopisac igumanu i predao dušu bogu.

Mladi sultan se zaustavio pred kapijom manastira na putu u svoju zemlju, jer mu je nova nevesta, kći pobeđenog hrišćanskog kralja, pričala o tom svetom mestu. Kada mu je iguman podario ikonu, mladi vladar je planuo. „To je uvreda!“ uzviknuo je i zamahnuo na ikonu dvostruko zakrivljenim jataganom. Istog časa kad je dotakao ikonu, dimiskija se raspala u prah i pepeo. Zaprepašćen, mladi vladar je pao

na kolena i zazvao Alaha. Potom je odneo ikonu do kapije velikog grada Konstantinopolja.

Mladi vladar je umro, umro je i njegov sin, a sin njegovog sina osvojio je veliki grad na Bosforu.

Jedan mladi janjičar, otomanski ratnik rođen u zabačenoj zemlji koja je nekada bila hrišćansko kraljevstvo, otkrio je ikonu u uglu sultanovih odaja. Kada ju je dotakao, svečeva ruka se pomerila. Ratnik je pao na kolena i zaplakao, setivši se svojih korena.

Janjičar se isticao u bitkama i postao je paša. Vratio se u balkansku zemlju da vlada u sultanovo ime i poneo je sa sobom ikonu. Pronašao je selo u kome je rođen i među okupljenim podanicima prepoznao je svog brata.

„Ova čudesna ikona pripada tvom narodu“, reče on bratu. „Štitiće vas i vodiće tebe i tvoju porodicu.“

Janjičar je umro, njegov brat je umro, bratov sin je umro, sin bratovog sina je umro, a čudesna ikona svetog Đorđa kako ubija zmaja milošću božjom ostala je generacijama u toj zabačenoj zemlji, čekajući sudnji dan.

